

Prologue

You were mine #รักนับอนันต์

“You still love him, huh?”

I can't imagine *the day I won't.*”

เคยได้ยินประโยคนี้ไหม?

‘เขาว่่ากันว่่า...’

...เขาไหนก็ไม่วู้ แต่ทุกคร้่งที่มีคนพูดประโยคนี้หน้าหน้าขึ้นมาก็มักจะมีคนบางส่วนเชื่อเรื่องที่จะเล่าต่อไปเสมอ อย่างไม่เคยมีข้อแม้หรือคำถามเลยว่่า ‘เขา’ คนนั้นคือใคร

‘เขาว่่ากันว่่า...ชีวิตของคนเรามีการเปลี่ยนแปลงทุก ๆ เจ็ดปี’

มันอาจจะจริง หรืออาจจะไม่จริงก็ได้ บางทีมันก็เป็นแค่เรื่องบังเอิญมากกว่า แต่พอนึก ๆ ดูแล้วมันก็มีส่วนน่าเชื่ออยู่หลายส่วนเหมือนกัน

เราเข้าเรียนชั้นประถมตอนอายุเจ็ดขวบ

เรามักจะมีแฟนคนแรกตอนอายุสิบสี่ปี

เราจบการศึกษาตอนอายุครบยี่สิบเอ็ด
แล้วบางคนก็แต่งงานตอนอายุยี่สิบแปด
พออายุครบสามสิบห้าก็ประสบความสำเร็จในชีวิต
คงจะเป็นเพราะแบบนี้แหละมั้ง คงเพราะชีวิตของคนหลาย
คนก็ดำเนินไปตามสูตรนี้ พวกเขาก็เลยเชื่อที่ *'เขาวัวกันว่าชีวิตของ
คนเรามีการเปลี่ยนแปลงทุก ๆ เจ็ดปี'*

แต่ถ้าไม่ใช่สูตรนี้ล่ะ?

มันมีหลายคนเหมือนกันนะที่ชีวิตไม่ได้เปลี่ยนแปลงทุก ๆ
เจ็ดปีแบบนี้ บางคนอาจจะเปลี่ยนทุกปี บางคนอาจจะเปลี่ยนทุก
ห้าปี ทุกสิบปี หรือบางคนก็อาจจะยังไม่เคยเจอจุดเปลี่ยนอะไร
ในชีวิตเลยก็ได้

ก็ชีวิตของเราแต่ละคนก็ไม่เหมือนกันนี่นา

แล้วประโยคนี้น่ะ เคยได้ยินไหม?

***'เขาวัวกันว่า...คนบางคนอยู่ในความทรงจำของเรา
นานกว่าอยู่ในชีวิตเราอีก'***

...เขาคนนั้นต้องยึดติดขนาดไหนกันนะถึงพูดประโยคนี้ออก
มา แต่ก็อย่างที่บอกแหละนะ ชีวิตของเราแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน เรา
อาจจะปล่อยวางเรื่องบางอย่างได้ง่าย ๆ เราอาจจะลืมใครบางคนได้
ง่าย ๆ แต่ยังมีอีกหลายคนบนโลกที่ยัง *'ยึดติด'* *'เต็มใจจะยึดติด'* และ
'ถูกบังคับให้ยึดติด' กับบางสิ่งบางอย่างอยู่อย่างนั้น

ชีวิตก็แบบนี้แหละ เราไม่มีทางรู้หรือกว่าอนาคตข้างหน้าจะ
เกิดอะไรขึ้นบ้าง

เขาปิดหนังสือเล่มที่ถืออยู่ในมือลง วางมันไว้บนโต๊ะข้างหัวเตียง
เอื้อมมือไปกดปุ่มให้โคมไฟที่เป็นแสงสว่างเดียวในห้องนี้ดับลง สอด
ตัวเข้าไปใต้ผ้าห่ม หนุนหมอนนุ่ม ๆ ปล่อยให้เส้นผมได้คลอเคลียไป

กับผ้าเกรดดีที่ถูกเลือกมาผลิตปลอกหมอน

กลิ่นหอมจางๆ ในห้องเป็นกลิ่นที่คนขายเคลมว่าจะช่วยให้หลับสบาย ดิฟฟิวเซอร์ทำหน้าที่ของมันได้ดีแบบไม่มีขาดตกบกพร่องนี่ๆ แล้วก็ต้องขอบคุณมันในใจที่เป็นเพื่อนชั้นยอดคอยกล่อมให้เขานอนหลับในทุกคืน

‘...’

นาฬิกาบอกเวลาห้าทุ่ม เจ้าของห้องไม่ได้ใช้งานมันเพราะหลับตาไปแล้ว พรุ่งนี้เขายังมีอะไรอีกเยอะที่ต้องทำ มีหน้าที่ที่เขาต้องรับผิดชอบ ...เขานับถอยหลัง รอเวลาที่จะได้หลับและฝันในคืนนี้

รอเวลาที่จะได้ปล่อยให้ฝัน

นำพาตัวเขาไปในที่ที่เขาอยากไป

01

The emergency room

“Can we act like we *never broke*
each other's hearts?”

“หมอบีมคะ ทานมะม่วงด้วยกันมั๊ยคะ”

“ขอบคุณครับพี่อ้อม ตามสบายเลยครับ”

ที่พยาบาลที่ยังคงอยู่เฝ้าโรงพยาบาลในวันนี้เอ่ยทักขึ้น เมื่อเห็นคุณหมอมหุ่มที่เพิ่งกลับมาจากห้องน้ำกำลังจะเดินผ่าน

วันนี้เป็นวันหยุดนักขัตฤกษ์ ช่วงเทศกาลแห่งความชุ่มฉ่ำที่ใคร ๆ ต่างก็รอคอยกับวันหยุดยาวถึงสามวันติด...แต่ไม่ใช่กับอาชีพที่มีฐานะเป็นบุคลากรทางการแพทย์

บีมกลับมา นั่งอยู่ในห้องพักแพทย์ของตัวเอง ล้วงเอาโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูเมื่อมันสั่นติดต่อกันหลายครั้ง แฉ่งเตือนถึงขนาดนี้ก็มีอยู่ไม่กี่คนหรอก

ถ้าไม่ใช่แม่ของเขาก็คงจะเป็น...

ยมแน่้วว

~ You were mine #รักนับอนันต์ ~

ภาพของใบหน้าขาวยี่มาพร้อมกับรอยยิ้มสดใสและสติ๊กเกอร์
อีกหลายตัวถูกส่งมารัว ๆ ที่ห้องแชต เด็กหนุ่มในรูปดูเป็ยกปอน...
ก็แน่ละ วันนี้เป็นวันสงกรานต์ ถ้าออกไปข้างนอกบ้านก็มั่นใจได้
แปดสิบเปอร์เซ็นต์เลยว่าเป็ยกแน่ ๆ และถ้าไปเล่นน้ำแล้วละก็เอาไป
เลยร้อยเปอร์เซ็นต์

บีมอดไม่ได้ที่จะยิ้มตามภาพที่เห็น ใจใจส่งภาพของตัวเอง
มาแบบนี้เป็นประจำ วันนี้น้องไปเล่นน้ำและดูคอนเสิร์ตกับเพื่อน ๆ
ที่งานมิวสิกเฟสติวัลแถวพระรามเก้า ไปถึงตั้งแต่ห้าหกโมงเย็น จน
ตอนนี้เกือบเที่ยงคืนก็ยังคงสนุกอยู่

พี่บีมเปลี่ยนใจมั้ยน้ำาา

น้องบอกเขาว่างานเลิกประมาณตีสอง ถ้าหากเขาลงเวรตอน
เที่ยงคืนแล้วไม่เหนื่อยเกินไปก็อยากให้ตามไป

หากคนเก็บตัวเองที่จะเมาแหละ ดูออก

บีมส่งข้อความยืนยันคำเดิมคือปฏิเสธไปเสร็จก็เก็บโทรศัพท์
ลงกระเป๋า หวังจะพักสายตาสักครู่

เอาจริง ๆ มันก็เป็นเรื่องน่าแปลกอยู่เหมือนกันนะที่วันนี้
โรงพยาบาลเจียบสงบผิดปกติ จะว่าเพราะไม่มีใครสั่งเคเอฟซีมาก็
ก็คงไม่ใช่...แต่ยังงี้ก็ถือว่าเป็นเรื่องดีแล้ว เจ็ดวันอันตรายที่รัฐเฝ้า
ระวังจะได้ไม่ต้องมีตัวเลขของผู้บาดเจ็บเพิ่ม

พูดถึงเรื่องจำนวนผู้บาดเจ็บแล้วบีมก็นึกได้เลยหยิบโทรศัพท์
ขึ้นมาอีกรอบ ตั้งใจว่าจะหาตัวเลขที่อัปเดตล่าสุด แต่ก่อนจะได้เข้า
เว็บไซต์ไปหาข่าวอ่านกลับได้รับข้อความจากเด็กแสบคนนั้นเสีย
ก่อน

ใจใจส่งข้อความเสียงมาออกอ้อนให้เขาตามไปหา น้องน่าจะ
พูดแบบนี้เป็นครั้งที่สิบได้แล้ว แต่บีมที่ไม่ถนัดไปงานอะไรแบบนี้

และไม่อินกับเทศกาลสดน้ำนี่เท่าไรก็ยังคงไม่มีความคิดที่จะไป
ยิ่งพอมารวมกับความเหนื่อยที่ทำงานมาเกินสิบสองชั่วโมงแล้วด้วย
นั้น ยิ่งไงก็ยิ่งขอยืนยันคำเดิม

แต่เขาก็ไม่ใจร้ายเกินไปหรอกน่า

ยิ่งใจใจก็ถือว่าเป็นน้องชายคนสนิทนี่

‘เดี๋ยวพี่ไปรับครับ ประมาณตีสองครึ่งนะ’

ข้อความที่ส่งไปถูกปลายทางอ่านทันทีเหมือนรอคอยอยู่
สติ๊กเกอร์ตัวการ์ตูนกระโดดเหยิง ๆ ถูกส่งมาพร้อมกับข้อความเสียง
ที่มีความยาวเพียงสองวินาที ใจความมีแค่ *เย้!*

ให้เดาใจใจคงจะยิ้มร่าอยู่แน่ ๆ

เสร็จสิ้นกิจกรรมที่แทรกมาก่อนจะได้หาชาวอ่านเมื่อครู่ ปีม
ก็กลับไปทำอย่างที่ตั้งใจเอาไว้ มีอหนากดเซิร์ชหาข่าวอุบัติเหตุล่าสุด
อยากรู้ว่าตอนนี้ออดผู้บาดเจ็บอยู่ที่เท่าไรแล้วเพื่อนำไปวิเคราะห์
ร่วมกับสถิติของปีก่อน ๆ เพื่อว่าบุคลากรทางการแพทย์ที่ต้องดูแล
เรื่องนี้โดยตรงเป็นเขาจะได้เตรียมรับมือถูก

แต่ยังไม่ทันได้อ่านข่าวประตูห้องก็ถูกเคาะเรียกจากพี่พยาบาล
บ่งบอกว่าได้เวลาทำหน้าที่ของเขาแล้ว

นายแพทย์บุรินทร์กลับมานั่งแหมะอยู่ที่โซฟาในห้องพัก

แพทย์หลังจากช่วยคนไข้ที่گرامแตกในห้องฉุกเฉินเสร็จ ปีมคิดกับ
ตัวเองว่าไม่น่านึกเลยว่าวันนี้โรงพยาบาลเจียบสงบ เพราะหลังจาก
นั้นเพียงไม่กี่นาทีก็มีคนไข้โดนหามาในสภาพที่ไม่สู้ดีนัก

ผู้ชายวัยรุ่นลักษณะมีนมเมาถามอะไรไปก็ตอบไม่ค่อยจะได้
โชคดีที่มีเพื่อนมาด้วย เพื่อนเลยตอบคำถามแทนทั้งหมดว่าเหตุเกิด
จากการเล่นน้ำสงกรานต์แถวที่พัก แล้วมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับเพื่อน

ด้วยกันเอง ต่อยกันจนได้รับบาดเจ็บทั้งคู่ แต่เพื่อนคนนี้อาการหนัก หน่อยเลยต้องพากันมาโรงพยาบาล

คราที่ได้ยินคุณหมอบีมก็อดส่ายหน้าในใจไม่ได้ อันที่จริง ตัวเขาก็น่าถือว่าเป็นวัยรุ่นอยู่ อายุที่ยังไม่ได้ให้นำหน้าด้วยเลขสามนั้น ก็ไม่ได้มากไปกว่าคนใช้คนนั้นสักเท่าไร แต่เขาไม่เข้าใจเลยจริงๆ กับ การทะเลาะวิวาทจนเลือดตกยางออกแบบนี้

“หวัดดีบีม”

“หวัดดีครับลิต”

เพื่อนหมอกที่กำลังจะเข้าเวรต่อจากเขาเดินเข้ามาในห้องพัก แพทย์ ลิตวางกระเป๋าแล้วยกขวดน้ำขึ้นดื่ม ก่อนจะเดินมาหิ้วตัว นั่งลงบนโซฟาข้าง ๆ เขา

“เห็นพี่อ้อมบอกเมื่อก็มีเคสกรามแตก”

“อ้อ ต่อยกัน”

“วัยรุ่นนี่เลือดร้อนเนอะ”

“พูดอย่างกับตัวเองไม่ใช่วัยรุ่น”

นายแพทย์ลิตย่นจมูกใส่เขาเมื่อโดนแซว ก่อนจะเอนตัวเอา หลังมาพิงกับแขนของเขาแล้วเปิดไอแพดดูอะไรสบายใจเฉิบ

“อิจจาบีมจิงเลย จะได้ลงเวรไปเล่นสงกรานต์แล้ว”

“เราไม่เล่นสงกรานต์มาตั้งแต่สิบเจ็ดแล้วลิต”

“คิก~”

เสียงเล็ก ๆ นั้นทำเอาบีมอดมันเขี้ยวไม่ได้เลยยิ้มผมน้ำตาล ธรรมชาติมันจนพู่ฟอง

ลิตอายุเท่ากับเขา เรารู้จักกันหลังจากที่เขากลับมาจากอเมริกา เมื่อหลายเดือนก่อน และตัดสินใจสมัครเข้ามาเป็นบุคลากรทาง การแพทย์ของที่นี่แล้วได้ลิตเป็นพี่เลี้ยง

เราสนิทกันพอสมควร สนิทกันอยู่สองคนเพราะอายุเท่า ๆ กัน ขึ้นเวรด้วยกัน กินข้าวด้วยกัน ไปแข่งกีฬาด้วยกัน
สนิทจนคนภายนอกเข้าใจว่าเราเป็นมากกว่าเพื่อน

เสียงดนตรีที่ตั้งกระหึ่มจากลำโพงคุณภาพดีสร้างความ สนุกให้แก่ผู้คนหลายร้อยชีวิตในที่แห่งนี้ บรรยากาศแห่งความสนุกสนานเปลือยไปกับกระแสน้ำคล้ายร้อนให้กันและกัน ทั้งรอยยิ้มที่ประดับอยู่บนใบหน้าของใครหลายคนยืนยันได้เป็นอย่างดี

ดารานุ่มที่ถือว่าเป็นศิลปินเบอร์หนึ่งของงานวันนี้อย่าง *นับอนันต์* นั่งโยกหัวตามจังหวะของดนตรี ในขณะที่มีสวอยก็กดดูสตอรี่จากฟีดไปด้วย เพื่อนหลายคนเที่ยวอยู่ต่างประเทศ เพื่อนหลายคนเอ็นจอยกับมิวสิกเฟสติวัล และเพื่อนอีกหลายคนก็อยู่ด้านนอกนั้น ถ่ายเวทีแล้วแท็กเขาวาร์ออยู่

“แก ขนตาปิงเวอร์ โดนน้ำแล้วไหลบ้อออ”

“ของแท้แม่ให้มาจ้ะ”

ผู้จัดการสาวหัวเราะว่าเมื่อเขาตอบไปแบบนี้ พี่ก็รู้ดีอยู่แล้วว่าขนตายาว ๆ ของเขาณะของแท้ แค้ไปลิปต์สักหน่อยมันก็ดูหนา และฟูขึ้นเป็นกอง เพราะฉะนั้นไม่ต้องห่วง ต่อให้วันนี้จะโดนน้ำฉีดใส่นานแค่ไหนมันก็ทำอะไรนักแสดงแถวหน้าอย่าง *นับอนันต์* ไม่ได้ทั้งนั้น

“วันนี้แกจะเหมียวหรือจะแซ่บอะ”

“คุยกับตังค์ไว้ว่าแซ่บ ขายจิ้นหน่อย”

“ธึมไร หมาเด็กกับยัยคนสวยขานั่นแหละอ”

“ประมาณนั้น”

คำตอบของนับคงเป็นที่พอใจของพี่ก็ ไม่งั้นเธอคงไม่ตบมือ

แปะๆ

นับนั่งเล่นโทรศัพท์อีกไม่นานพีอาร์ของค่ายก็มาเรียกให้ไปถ่ายรูปคู่กับพระเอกคนล่าสุดของเขา...วันนี้เราแต่งตัวมาแบบแมตซ์กันสุด ๆ ดั้งค์สวมชุดสีดำทั้งชุด เสื้อแขนกุดไซร้ก็ล้ามกับกางเกงลาย Louis Vuitton ตัวเก่ง ส่วนเขาก็สวมเสื้อแขนกุดเหมือนกันแต่เป็นสีขาว และแน่นอนว่ากางเกงก็ต้องเป็นลายเดียวกันนั่นแหละ

เธอสวย แต่เธอมีคนมาคุม

รีมอะไรแบบนี้เลยที่ค่ายพยายามจะขายในวันนี้ละ

“กึ่งทองใบหยก”

นับส่ายหน้ายิ้ม ๆ ไม่รู้จะตอบอะไร เพราะพี่ ๆ พีอาร์ของค่ายก็ชมแบบนี้ทุกครั้งที่เขาออกงานคู่กับดั่งค์ จะไม่เหมาะสมได้ยังไงล่ะกว่าจะเดบิวต์ดั่งค์มาคู่กับเขาได้นั้นก็ปรับลุคกันอยู่หลายเดือนเลย ทีมงานทำงานกันอย่างหนักสุด ๆ จนสุดท้ายก็นั่นแหละ

กึ่งทองใบหยก เหมาะสมกันทุกกระเปียดนิ้ว

“ตื่นตื่นสดเลยวะพี้นับ เล่นสงกรานต์บนเวทีครั้งแรก”

“แกไปเข้าห้องน้ำก่อนไป เดี่ยวชี้แตกบนเวที”

แต่นี้ต่างหากที่เรียกว่าความเหมาะสมที่แท้จริงของเขากับดั่งค์

ภาพที่ทุกคนเห็นคงเป็นคู่จิ้นที่แอบมีใจให้กันจริง ๆ เขินกันทุกครั้งที่สบตา คอยดูแลกันและกันอยู่เสมอ แต่ความเป็นจริงแล้วเขากับดั่งค์สนิทกันเอามาก ๆ เรียกได้ว่ารู้ไส้รู้พุงกันหมด เพราะพี่ชายของมันเป็นเพื่อนสนิทเขาเลย ใจดั่งค์นี่โดนเขาไล่เตะตูดมาตั้งแต่ตัวเท่าหัวเข่า แต่พอต้องมาเป็นคู่จิ้นกันก็นะ...หวาน ๆ ให้ค่ายเขาหน่อย

“พี่แกไปญี่ปุ่นกับใคร ทำไมต้องอัปสตอริงงโคลสเฟรนด์”

“น้องน้ำชา เมียคนที่แปดร้อย”

“ไอ้เด็กผมม่วงนั่นนะเหรอ”

ตั้งคัพยกหน้าหงิก ๆ ตอบคำถามของเขา เมื่อกี้เขากอดดูสตอรี แล้วเห็นพอดีว่าพี่ชายของมันเป็นภาพห้าแยกชิบยูย่า แต่ดันมีดาวสีเขียวอยู่มุมขวาบน และถ้าถามว่าใครรู้ใจไอ้แตมบีมากที่สุดในโลกนะเหรอ คำตอบคือเขาอย่างไม่ต้องสงสัย

สันดานเจ้าชู้

“ใครจะไปรักเดียวใจเดียวเหมือนพี่นั้บ”

“เงียบไปเลย”

ไอ้เด็กเวรนี้หัวเราะว่า ชอบนักแหละกับการได้แซวเขาแบบนี้ ไม่ว่าจะคุยเรื่องอะไรกันอยู่ แต่ถ้ามีประเด็นที่พอจะเฉียด ๆ มาได้หน่อยเป็นอันแซวทุกที นี่ขนาดมันรู้เรื่องแค่บางส่วนนะยังแซวขนาดนี้ ไม่อยากคิดถึงวันที่มันรู้เรื่องทั้งหมดเลย

คงจะแซวยับตามประสานั้นแหละ

“ขอผมจับขอผมทัช~”

“อย่ามาทะเลสิ่งเบ่เบ่”

“นอนบนตักพี่สักพัก”

“อย่ามาทะเลสิ่งเบ่เบ่”

เพลงจิ้งหะมัน ๆ พร้อมกับลีลาของศิลปินบนเวทีเรียกเสียงกรี๊ดจากคนข้างล่างได้ไม่น้อย บอกเลยว่าคืนนี้ซ้อมมาดีสุด ๆ ถึงท่อนฮุคเมื่อไรไอ้ตั้งคัพจะต้องเดินมาโอบเอวเขาเพื่อเดินไปอีกฝั่งของเวที เชื่อสิว่าคืนนี้จะถูกอปลงทั้งเอ็กซ์และตักต็อกแน่ ๆ

“มองเห็นปะพี่นั้บ”

“เห็น ๆ”

ตอบไปอย่างนั้น ทั้ง ๆ ที่ทัศนวิสัยของนับตอนนี่ค่อนข้างพร่า

เบลอเอามาก ๆ เขาสายตาสั้นห้าร้อย เอียงอีกร้อยเจ็ดสิบห้า แต่คอนแทกต์เลนส์ที่ใส่นั้นช่วยแค่เรื่องสายตาสั้นเท่านั้น ปกติก็เห็นโลกไม่ค่อยจะชัดอยู่แล้ว พอเจอน้ำเข้าไปก็ยิ่งหนัก นับบนตัวเองในใจที่เมื่อก็เปลอเอาแว่นขึ้นมาคาดศีรษะแทนที่จะสวมไว้แบบนี้

“เฮ้ย! พี่นับ... พี่ครับ ช่วยด้วยครับ!”

เสียงของตังค์ดังออกลำโพงไปทั่วทั้งงานเมื่อเห็นว่าคู่จิ้นของตัวเองก้าวพลาดและตกเวทีไปเป็นที่เรียบร้อย

พี่ ๆ การ์ดรีบบเข้ามาดูม ตังค์รีบลงจากเวที โซฟี่ของสองนักแสดงดาวรุ่งหยุดชะงักแล้วเปลี่ยนเป็นเพลงจิ้งหะหมัน ๆ แทน... ตังค์หน้าเสีย ใจหนึ่งก็ห่วงงานที่มีเหตุขัดข้อง อีกใจก็ห่วงคู่จิ้นที่พ่วงด้วยตำแหน่งพี่ชายซึ่งไม่รู้ตอนนี้งานจะเป็นยังไงบ้าง

กังวลได้ไม่นาน พี่ ๆ การ์ดก็ช่วยกันหามันบอมนันต์เข้ามา สภาพดูไม่เจิด ตังค์เห็นเลือดไหลจากทั้งเข้า ข้อศอก และคางนั่นอีก... ฟิลเลอร์หายไปหมดแล้วมั้ง

“พี่นับไปโรง'บาลปะพี่”

“แค่ถลอก”

“ขั้นเข้าไปโรง'บาลเหอะ คางแกเหมือนแตกเลยว่ะ”

ตังค์ถลาเข้าไปดูพร้อม ๆ กับก็ ผู้จัดการของนับ ... เจ้าตัวยังกล้าพูดว่าแค่ถลอก เห็นอยู่ว่าเลือดไหลไม่หยุด

“เขากะศอกอะแค่ถลอก แต่คางขั้นว่าแตก”

“จริงพี่นับ ไปเหอะ”

เมื่อโดนรบเร้ามาก ๆ เข้านับอนันต์ก็พยักหน้า ยอมให้พี่ ๆ ช่วยพุงไปขึ้นรถพร้อม ๆ กับผู้จัดการสาวที่ต้องตามไปดูแล

“ตายแล้วลูกกู หมดสวยแน่ ๆ”

“แค่คางพี่ก็ ออย่าเวอร์”

“โอ้ย ชั้นเครียด”

นับสายหน้าให้แกความเล่นใหญ่ของพี่ก็ ไม่เข้าใจเหมือนกัน
ว่าจะเวอร์อะไรนักหนา แผลแค้นนี้บอกตรง ๆ ว่าไกลหัวใจ ถลอก
นิดหน่อยเท่านั้นเอง ถึงแม้ตรงคางจะรู้สึกเจ็บกว่าจุดอื่น แต่เขาเชื่อ
ว่าไม่เป็นอะไรมากหรอก

ยังให้หน้าตาหากินได้อีกนาน

ก๊อก ก๊อก

“หมอคะ มีเคสดาราตกเวทีกะ คาดว่าคงแตก”

พี่อ้อม พยาบาลสาวเคาะประตูแล้วเปิดเข้ามาเรียกแพทย์เวร
ในห้องพักแพทย์ตอนที่ผมกำลังจะถอดเสื้อกาวน์ออกพอดี ผมจึง
ชะงักมือแล้วเตรียมตัวออกไปทำงานเคสสุดท้ายของคืนนี้

“บีมกลับไปพักผ่อนเถอะ เดี่ยวเราดูเอง”

“ไม่เป็นไร ยังไม่ถึงเวลาลงเวรเรา”

“แค่ห้านาที่เนี่ยนะ”

“ห้านาที่ก็เวลาทำงานครบลิต”

“โอเค ๆ เราไม่เถียงแล้ว จั๊นรีบไปเถอะ”

เถียงกับลิตนิดหน่อยแล้วผมก็เดินออกไปด้านนอกเพื่อตรงไป
ยังแผนกฉุกเฉิน...สำหรับผม ต่อให้เหลือเวลาแค่หนึ่งนาที่ก่อนจะลง
เวรแล้วมีเคสเข้ามา ผมก็ต้องไป มันคือหน้าที่ คือความรับผิดชอบ
ที่ผมแบกอยู่ในฐานะบุคลากรทางการแพทย์ คืออาชีพของผมที่ผม
เลือกจะทำ

และผมก็ต้องทำมันให้สมบูรณ์ที่สุด

พี่อ้อมเดินนำผมไปยังเตียงด้านในที่มีผ้าม่านปิดอยู่ เธอค่อย ๆ
เปิดม่านออก คนแรกที่ผมเห็นคือผู้หญิงที่มีสีผมเหมือนนมเย็นเย็น

กุมมือคนไข้ที่นั่งก้มหน้าอยู่บนเตียง

“...”

และทันทีที่เขาเงยหน้าขึ้นมา ผมก็รู้ชื่อของเขาทันทีโดยที่ไม่ต้องดูชาร์ตที่พี่อ้อมยื่นให้

ใครในประเทศนี้จะไม่รู้จักล่ะ

ดาราดังคนนั้นนะ

“คุณนับอนันต์ ภูมิพัฒน์ นะครับ”

“ใช่ค่ะคุณหมอ”

“ไปโดนอะไรมาครับ”

“น้องตกเวทีค่ะ”

เขาไม่ตอบคำถามผม แต่เป็นพี่สาวผมชมพูเอ่ยตอบแทน เขาทำแค่เพียงมองหน้าผมนิ่ง ๆ เราสบตากันอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ก่อนที่ผมจะขยับเข้าไปใกล้เพื่อดูแผลตามหน้าที่

“ขอดูแผลที่คางหน่อยนะคะครับ”

“...”

“รบกวนเงยหน้านิดนึงครับ”

ความเงยเข้าปกคลุมบรรยากาศโดยรอบ คนไข้ของผมไม่ตอบ สายตาของเขาไม่ละไปจากใบหน้าผมเลยตั้งแต่ผมเดินเข้ามาตรงนี้ แม้ว่าผมจะหลบตาเขาไปแล้วก็ตาม

“เธอกลับมาตั้งแต่เมื่อไร”

“...”

“บี๋ม”

คำถามที่ผมถามไปไม่ได้รับการตอบกลับ แต่กลับถูกแทนที่ด้วยคำถามจากปากของอีกคนแทน

กลับมาตั้งแต่เมื่อไรนั่นหรอ... จะอยากรู้ไปทำไมล่ะ

ในเมื่อผมจะทำอะไร จะกลับมาตั้งแต่เมื่อไร
มันก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเขาอีกต่อไปแล้ว

ผมยังคงทำหน้าที่แพทย์เวรได้อย่างสมบูรณ์แบบเหมือนอย่าง
เคย แบบที่ไม่ยอมให้ใครหรืออะไรมาขัดขวางการทำงานของผม...
ผมเอ่ยขออนุญาตคนไข้เบา ๆ ก่อนจะใช้มือข้างขวาของตัวเองเขย
คางเขาเพื่อดูบาดแผล ความเชี่ยวชาญของผมทำให้รู้ว่าต้องเย็บ
จำนวนกี่เข็มในทันทีที่ได้เห็น

“ต้องเย็บเจ็ดเข็มนะครับ...เดี๋ยวหมอจะฉีดยาชาให้ เจ็บนิดนึ่
ครับ แต่ตอนเย็บจะไม่เจ็บ”

ที่อ้อมเตรียมอุปกรณ์ที่ต้องใช้จนพร้อมสรรพ ผมรับเข็มที่
บรรจุยาชามาได้ไว้ เตรียมจดปลายลงไปบนผิวหนัง ๆ นั้น...แต่เขา
กลับยื่นมือมารั้งไว้เสียก่อน

“นับกลัว”

“...”

“เธอ นับกลัว”

ผมชะงักมือ เงยหน้าสบตากับเขาก่อนจะยิ้มให้บาง ๆ

“เจ็บนิดเดียวครับ อดทนหน่อยนะ”

“...”

“จับมือเพื่อนไว้ก็ได้ครับถ้ากลัว”

ที่สาวผมดีชมพูขยับเข้ามาหลังจากที่ผมพูดจบ เธอดึงมือ
อีกข้างของคุณนับอนันต์ไปจับไว้หลวม ๆ ส่วนอีกมือ...เจ้าตัวจับ
ชายเสื้อกาวน์ของผมแน่น

“นับ แกปล่อยหมอก่อน เขาจะได้รีบเย็บให้ แกจับมือฉันนี้
เร็ว ๆ”

การทำหัตถการของผมเป็นไปอย่างราบรื่นหลังจากที่พี่ผม

ชมพูนั่นเข้ามาช่วยปลดอบประโลมคนเจ็บ มีเสียงตะอื้นเบา ๆ จาก
ริมฝีปากบางในตอนที่ผมจดปลายเข็มยาซาลงไป แต่เมื่อตัวยาทำ
ปฏิกิริยาและผมลงมือเย็บก็ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี

เพราะเขาจะไม่รู้สึกอะไรทั้งนั้นเมื่อยาซาออกฤทธิ์
ไม่รู้สึกอะไรทั้งนั้น

“ปิม”

“...”

“คุยกับนับก่อนได้มั๊ย”

ผมไม่รู้ว่าตัวเองเดินช้าหรือว่าเขาเดินเร็ว แต่เขาเรียวยาวที่อยู่
ภายใต้กางเกงเบรนต์หู้ที่เป็ยกชั้นหน้อย ๆ นั่นก็พาเขาเดินตามผม
มาจนทัน

โดยปกติแล้วเวลาทำงานผมก็ไม่ค่อยได้พูดคุยอะไรกับคนไข้
มากนักหรอก นอกจากถามชื่อถามอาการแล้ว ผมก็จะก้มหน้า
ก้มตาทำหน้าที่ของตัวเองจนมันเสร็จสิ้น จากนั้นก็บอกลาแล้วขอตัว
ไปตรวจคนไข้คนอื่น ๆ ต่อ

กับเขาก็เช่นกัน ผมทำหัตถการให้จนเสร็จ ส่งต่อให้พี่อ้อมช่วย
ให้คำแนะนำเรื่องการดูแลแผล ก่อนจะหันไปบอกลาแล้วเดินออก
มาจากห้องฉุกเฉิน

ผมเห็นสายตาของเขามองมาในตอนนี ตอนที่ผมชะงักทำ
ไว้เพราะเขาวิ่งมาดักข้างหน้า แต่สุดท้ายก็เลือกที่จะผงกศีรษะเป็น
เชิงขอโทษแล้วเดินเลี้ยวออกมา ผมไม่ได้หันหลังกลับไปมอง และ
เขาก็ไม่ได้ตามมาอีก ...ผมไม่รู้ว่าตอนนี้เขายังมองผมอยู่หรือเปล่า
แต่เมื่อครู่ ช่วงวินาทีหนึ่งที่เราได้สบตากันก่อนที่ผมจะเดินหนี ผมยัง
จำสายตาแบบนั้นของเขาได้ดีเลย

สายตาที่มองสื่อความหมายว่าอยากจะขอให้ผมช่วยอยู่ตรง
นั้นให้นานขึ้นอีกนิด

ทำไมผมรู้ว่าเขาหมายความว่าแบบนั้นนะเหรอ?

ก็มันเป็นสายตาแบบเดียวกับที่ผมเคยใช้มองเขาเมื่อตอนนั้น
ยังงั้นละ

ตอนที่ผมขอให้เขาช่วยอยู่ตรงนั้นนานขึ้นอีกนิด

เดือนกรกฎาคม, ฤดูใบไม้ผลิ, เมืองซิดาโก

เมื่อสิบเอ็ดปีที่แล้ว...

02

The arrivals hall

“Meeting you
was a nice accident.”

เดือนสิงหาคม, ฤดูร้อน, อายุสิบเจ็ดปี

“ปีมครับ”

“ครับม้า”

“เข้าไปได้แล้วลูก เดี่ยวตกเครื่องนะครับ”

หญิงวัยกลางคนที่อยู่ในชุดสวอยเดินมาจับแขนผมเบาๆ แล้ว
เอ่ยเตือนเมื่อเวลาบอร์ดดิ้งขึ้นเครื่องบินใกล้เข้ามาทุกที

ผม--นายบุรินทร์ ปานเดชา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า
อายุสิบเจ็ดปีกับอีกแปดเดือน กำลังยืนอยู่ท่ามกลางคนที่รัก ณ
สนามบินสุวรรณภูมิ

ไม่ว่าจะครอบครัว เพื่อนสนิท หรือคนสนิท พวกเขาต่างก็มา
รวมตัวกันที่นี่เพื่อแสดงความรักต่อผมกันทั้งนั้น

“เดินทางปลอดภัยนะมึง ไวไฉนค์คุยกัน”

“ถึงแล้วทักมาบอกพวกกูบ้างอะ”

“โชคดีนะครับพี่มิม”

ผมยิ้ม โอบกอดพวกเขาทีละคนเพื่อรับไออุ่นที่คุ้นเคยเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะต้องห่างหายกันไปอยู่อีกฟากโลกถึงหนึ่งปีเต็ม ๆ

เมื่อปลายปีก่อนผมสอบผ่านข้อเขียน ได้รับสิทธิ์เข้าสมัครภาคนิพนธ์ในโครงการนักเรียนแลกเปลี่ยนที่ประเทศสหรัฐอเมริกา

เมื่อเจ็ดเดือนก่อนผมสอบผ่านสัมภาษณ์ เดินทางไปรายงานตัว และได้รับสถานะนักเรียนแลกเปลี่ยนรุ่นที่สี่สิบกว่า ๆ มาครอง

เมื่อสี่เดือนก่อนผมจัดการเรื่องวิชา ส่งประวัติ นัดคุยกับครอบครัวโฮสต์ที่สนใจอุปการะ และได้โฮสต์ซึ่งเกิลมัมที่อาศัยอยู่ที่รัฐวิสคอนซินกับลูกชายสองคนเป็นคนตอบรับ

เมื่อสองเดือนก่อนผมวางแผนการเดินทาง จองตั๋วเครื่องบิน ไล่ซื้อของและเตรียมของที่จำเป็นต่าง ๆ

และในวันนี้ ผม...ยืนอยู่บนบันไดเลื่อนที่สนามบินสุวรรณภูมิคนเดียว บันไดเลื่อนที่จะพาผมไปสู่ประตูที่จะนำพาผมเดินทางไกลออกจากประเทศที่ตัวเองอยู่มาสิบเจ็ดปี

ท้องฟ้าแจ่มใส

เดือนสิงหาคมในประเทศไทยยังคงอยู่ในช่วงฤดูฝน แต่วันนี้ไม่มีพายุและเมฆครึ้ม...เหมือนกับว่าทุกอย่างเป็นใจให้เด็กนักเรียนคนหนึ่งได้เริ่มต้นอีกหนึ่งบทของชีวิตอย่างราบรื่น

และผมจะใช้ชีวิตปีที่สิบเจ็ดของผมอย่างดีที่สุดแน่นอน

ผมแวะเข้าห้องน้ำเพื่อล้างหน้าและแปรงฟันให้ตัวเอง สดชื่นก่อนจะเดินไปรอขึ้นเครื่องที่เกต...ไฟลต์ที่ผมเลือกบินนั้นจะไปสิ้นสุดที่สนามบินนานาชาติโอแฮร์ เมืองชิคาโก และผมจะค้างที่

สนามบินหนึ่งคืน ก่อนจะขึ้นไฟลต์บินในประเทศไปยังเมืองที่ครอบครัวโฮสต์ของผมรออยู่

เวลาสองชั่วโมงในการแวะพักเครื่องบินจะว่าน้อยก็น้อย เพราะกว่าผมจะลงจากเครื่องบิน กว่าจะทำธุระในห้องน้ำเสร็จและตรงมายังเกต นาฬิกาบอกเวลาว่าเหลือเพียงแค่อีกสิบนาทีก็จะถึงเวลาบอร์ดดิ้งแล้ว

ผมเปิดเพลงจากเพลย์ลิสต์ที่สร้างขึ้นเมื่อวานให้มันเล่นวนไปเรื่อย ๆ ผมตั้งใจเลือกเพลงพวกนี้เป็นอย่างดี เพราะอยากให้มันอยู่เป็นเพื่อนในยามที่ผมต้องใช้เวลาเดินทางกว่ายี่สิบชั่วโมงกว่าจะถึงที่หมาย

เสียงสัญญาณดังดังขึ้นจาก Ground Staff ที่เตรียมจะประกาศเรียกผู้โดยสาร ... เป็นปกติอยู่แล้วที่ผู้โดยสารชั้นหนึ่งและชั้นธุรกิจจะได้ขึ้นเครื่องบินก่อน ส่วนผู้โดยสารชั้นประหยัดอย่างผมก็ต้องรอต่อไป

แต่ดูจากสายตาแล้วคงรอไม่นานเท่าไร เพราะเหมือนว่าไฟลต์นี้ผู้โดยสารทั้งสองชั้นนั้นจะไม่เยอะมากนัก

ครอบครัวชาวกาตาร์

คุณป้าที่น่าจะถือพาสปอร์ตอเมริกา

คุณลุงคนนั้นก็คงมาด้วยกัน

นักธุรกิจที่สวมเสื้อโบลิตีออร์คนั้น

ผู้ชายวัยเดียวกับผมชาวเอเชีย...ไม่สิ ชาวไทย

และอีกไม่ถึงสิบคนก็จะครบทั้งหมด

ล้อเครื่องบินลำใหญ่แตะที่พื้นรันเวย์ของสนามบินนานาชาติ โอแฮร์ เมืองชิคาโก ประเทศสหรัฐอเมริกา ผมลุกขึ้นยืนเพื่อหยิบกระเป๋าเดินทางในเคบินบนศีรษะ ก่อนจะค่อย ๆ เดินตามคนส่วนใหญ่

ไปยังโซนผู้โดยสารขาเข้า

วิชาผมมีอยู่แล้ว หนังสือรับรองและจดหมายเชิญนั้นก็ด้วย ทำให้ผมใช้เวลาไม่นานเลยในการผ่าน ตม. ออกมารอรับกระเป๋าของตัวเองที่สายพาน...ผมชอบประเทศที่พัฒนาแล้ว เพราะทุกอย่างเป็นขั้นเป็นตอนและรอไม่นาน ทำให้กระเป๋าไซซ์ยี่สิบแปดสีเทาและไซซ์ยี่สิบสี่สีขาวของผมมาถึงตรงเวลา

“...”

ผมชะงัก เมื่อจู่ๆ ก็มีมือเล็ก ๆ ตรงเข้ามาคว้ากระเป๋าของผมลงจากสายพาน

“This one is mine.”

“Oh, Sorry.”

แท็กที่ติดกระเป๋าก็โชว์ชื่อ *PARNDECHA BURIN* เด่นหรา หากเขาลองสังเกตสักนิดก็จะรู้ว่านั่นไม่ใช่กระเป๋าของตัวเอง ผมยกกระเป๋าของตัวเองลงมาใส่รถเข็น ไม่ได้สนใจเขาคอนนั้นสักเท่าไรแต่ก็อดเหลือบมองไม่ได้ แล้วผมก็เพิ่งรู้ในตอนนั้นเองว่าเขาคือผู้ชายที่อยู่ในวัยเดียวกับผม

อ้อ...คนนั้นแหละ

ผู้ชายชาวไทยที่นั่งชั้นธุรกิจ ไม่ก็ชั้นหนึ่งนั่นแหละ

“Need any help?”

“...”

“เราคนไทย”

ไม่รู้ว่าจะไรด์ใจให้ผมเข็นรถเข็นที่บรรทุกสัมภาระของตัวเองเดินเข้าไปหาเขา ...เขามีสีหน้าไม่ค่อยดีเท่าไร ตากลม ๆ นั้นมีน้ำตาคลอหน่วย หัวคิ้วขมวดมุ่น และมีท่าทางร้อนใจ

“คนไทยหรือ ...เราหากระเป๋าไม่เจอ”

ผมขมวดคิ้ว คำบอกเล่าจากคนแปลกหน้าทำผมแปลกใจไม่น้อย เขาโดยสารมากับที่นั่งชั้นธุรกิจหรือไม้กั้นหนึ่ง นั่นหมายความว่ากระเป๋าของเขาจะถูกยกกลางจากสายพานมาวางไว้ที่พื้นเรียบร้อยเป็นการอำนวยความสะดวกอย่างหนึ่งที่สายการบินมอบให้บุคคลที่จ่ายค่าโดยสารในราคาสูง

“กระเป๋าเราสีเทา ไช้ช้เดียวกับของคุณเลย”

“...”

“ที่เราจะหยิบกระเป๋าคุณก็เพราะแบบนั้นแหละ”

แล้วก็ผมที่บอกให้เขาใจเย็น ๆ

ผมพาเขาเดินไปที่จุดบริการสอบถามและให้ความช่วยเหลือ บอกให้เขาตั้งสติและช่วยเขาอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่ฟัง และผมขอพูดอีกครั้งที่ผมชอบประเทศที่พัฒนาแล้ว เพราะเจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือเราดีมาก ทุกขั้นตอนเป็นไปตามระบบ แต่สุดท้ายแล้วข่าวร้ายก็คือข่าวร้าย

“แล้วคุณมีไฟลต์บินต่อหรือเปล่า”

“มีพรงุ่นนี้ สิบบโมงเช้า”

“เหมือนกัน คุณไปไหนเหรออ”

“มิชิแกน...คุณล่ะ”

“วิสคอนซิน”

เรามาลงเครื่องกันที่ตรงกลางระหว่างสองรัฐ...เหมือนว่าพรงุ่นนี้เข้าผมต้องไปทางซ้าย ส่วนเขาไปทางขวาอะไรแบบนั้น แต่ดูแล้วคนข้าง ๆ ผมคงไม่อยากจะไปไหนแล้วเสียมากกว่า

“คุณอายุเท่าไร”

“เราเหรออ...สิบบเจ็ด”

“เท่ากัน เราก็สิบบเจ็ด”

ใบหน้าที่คุณอ่อนกว่าอายุทำให้ผมไม่อยากเชื่อเท่าไรว่าเขาจะอายุเท่ากันกับผม ตอนแรกผมก็แอบเดาในใจไว้ว่าเขาคงอายุแค่สิบสี่หรือสิบห้าปีเองมั้ง แต่มันก็ไม่มีเหตุผลอะไรให้เขาต้องโกหกกันนี่

“เราชื่อบีมนะ มาแลกเปลี่ยน เธอชื่ออะไร”

ที่ผมเปลี่ยนสรรพนามเรียกเขาก็เพื่อสร้างบรรยากาศที่มันสบายมากขึ้น ผมดูออกว่าเขาเครียดมาก อะไรที่ผมพอจะช่วยได้ก็เลยอยากช่วย

“นับ...มาแลกเปลี่ยนเหมือนกัน”

มันดูเป็นเรื่องบังเอิญที่เราสองคนอายุเท่า ๆ กัน มาอเมริกาเพื่อมาแลกเปลี่ยนเหมือนกัน และบังเอิญเป็นเด็กนักเรียนชาวไทยสองคนที่นั่งเครื่องบินมาไฟลต์เดียวกัน

แต่ก็นั่นแหละ...เรามาเจอกันแล้วที่นี่

เจ้าหน้าที่ของสายการบินบอกเราว่าเขาจะติดต่อไปที่ประเทศไทยและประเทศกาตาร์ให้ เผื่อว่ากระเป๋าจะตกหล่นอยู่ที่ไหน พวกเขาบอกว่าให้เรากลับบ้านได้เลย หากกระเป๋าตกหล่นจริง ๆ เขาจะจัดการส่งไปให้ยังที่อยู่ที่เราให้ไว้เอง แต่นับไม่ยอม และยืนยันว่าจะรออยู่ที่สนามบินจนกว่าจะได้ความคืบหน้าที่มากกว่านี้

“อย่างน้อยเราขอรู้ว่ากระเป๋าเราอยู่ที่ไหนก็ยังดี จะตกหล่นที่ไหนก็ขอรู้หน่อย ไม่งั้นเรากลับไปคงนอนไม่หลับจริง ๆ”

น้ำตาของคนตรงหน้าผมเริ่มขึ้นมามากขึ้น

ผมดูออกว่าเขาเป็นผู้ชายอ่อนไหว และตอนนี้เขาก็คงอ่อนแออยู่ไม่น้อยเลยทีเดียวนะ

“ปะ...”

“ไปไหน”

“หากระเป่า”

“ฮะ?”

“ลูกเร็ว”

ผมจอตลอดเห็นไว้ใกล้ ๆ กับเคาน์เตอร์แล้วคว้ามือเขาให้ลุกขึ้น
จากนั้นเราก็เริ่มเดินตั้งแต่สายพานที่หนึ่งไปเรื่อย ๆ

อา...หรือผมควรเกลียดประเทศที่พัฒนาแล้วดี

สายพานรับกระเป่าที่สนามบินน้ำมันจะเยอะไปไหน!

“ค่อย ๆ กิน เดี่ยวก็ติดคอหอก”

เขาย่นจมูกใส่ ส่วนผมหัวเราะเบา ๆ

ตอนนี้เราสองคนนั่งอยู่ที่ร้านกาแฟในสนามบิน หลังจากที่เร
พากันเดินหากระเป๋าตามสายพานอยู่นานแต่ก็ไม่พบจนต้องยอม
แพ้ ผมพานักกลับไปหาเจ้าหน้าที่อีกครั้ง ฝากเบอร์โทรศัพท์ของเรา
ทั้งคู่ไว้แล้วกำชับว่าหากมีความคืบหน้าให้รีบโทร. บอกทันที เพราะ
เราจะอยู่ที่สนามบินอีกหนึ่งคืน

“เธอนอนที่ไหน”

“ลานจีในสนามบินนี้แหละ เธอล่ะ”

“ไปนอนด้วยกันมัย เราคงฮิลตันไว้”

“รวยวะ”

“อ้อ พ่อเรารวย ส่วนเราเป็นเด็กจน ๆ”

ผมหัวเราะออกมาอีกครั้งเมื่อเขาพูดอย่างนั้น

เด็กจน ๆ ที่นั่งเฟิสต์คลาสมาอเมริกา

สวมชุดวอร์มสีขาวยาวของ Miu Miu ทั้งชุด

รองเท้าผ้าใบ Christian Dior สีเทา

และสะพาย Goyard Goyadine Belvedere

โอเค...

แค่กระเป๋าเขาก็น่าจะซื้อตัวมาอเมริกาให้ผมได้หลายใบเลย
ละ

ผมเดินตามนับมาที่โรงแรมหนึ่งเดียวในสนามบิน ระหว่างทาง
เราไม่ได้คุยอะไรกันนักเพราะนับมัวแต่คุยโทรศัพท์กับคุณพ่อ และ
ข้อมูลพื้นฐานผมก็ได้รู้ตั้งแต่ชวนเขาคุยระหว่างที่เราเดินทางกระเป๋า
ในโซนผู้โดยสารขาเข้าแล้ว

นับอายุสิบเจ็ด...เฟิ่งสิบเจ็ดได้แค่หนึ่งเดือน

เรียนอยู่โรงเรียนชายล้วนแถว ๆ สาทร

โดนโฮสต์ที่มินนิโซตาแคนเซลเลยมาได้โฮสต์ที่มีชิแกนแทน

เป็นลูกชายคนเดียว

มาแลกเปลี่ยนเพราะไม่อยากจะย้ายไปเรียนที่สิงคโปร์

“เธอเลือกเลยอยากนอนฝั่งไหน”

“ปกติเรอนอนฝั่งไหน”

“นอนตรงกลาง”

“เหมือนกัน”

“Which side you prefer? ...or floor :p”

เราเข้ามาถึงห้องพักแล้วนับก็เปิดปากพูดกับผมเป็นครั้งแรก
หลังจากวางสายคุณพ่อเรียบร้อย ประโยคแบบ ๆ ซน ๆ ของเขา
ทำให้ผมหัวเราะ ก่อนจะเดินไปที่เตียงฝั่งซ้ายมือใกล้กับประตูระเบียง
วางกระเป๋าคาดอกของตัวเองบนตู้ตัวเล็ก

“เรานอนฝั่งนี้ได้ถ้าเธอจะนอนตรงกลาง”

“ล้อเล่นน”

“ล้อเล่นเหมือนกัน :)”

นับทำท่าจะเข้ามาทูปผม แต่สุดท้ายก็ล่าถอยไปวาง Goyard ของตัวเองลงที่โต๊ะหน้าทีวี หยิบหนังสือวางรดผมสี่ตัวออกมามัดผมข้างหน้า ก่อนจะหันมาคุยกับผมอีกครั้ง

“อันนี้ได้ฟรีมาจากไฮต์เฮลลา”

เพราะผมแซวเขาว่าสวมแบรนด์เนมทั้งตัว เขาเลยหาอะไรมาดีเฟนด์ตัวเองละมัง

“เธอรว่าเขาจะหากระเป๋ารเราเจอหรือเปล่า”

“เจอ”

“รู้ได้ไง”

ผมยิ้ม มองตรงไปที่เขาซึ่งกำลังมองผมอยู่ เราสบตากันอยู่แบบนั้น ... นับทำหน้าที่ผมยิ้ม แต่รอไม่นานผมก็เฉลย

“I prayed for.”

แล้วเขาก็ยิ้มออกมาตามผม ก่อนจะทรุดตัวนั่งลงบนเตียงพร้อมกับเขย่าขาไปมา

“ขอบคุณเธอนะที่ช่วยเรา ถ้าไม่ได้เธอเราแย่แน่ๆ”

“อือ”

“โชคดีจังที่เจอเธอ”

“โอเค...คนโชคดีจะอาบน้ำก่อนหรือให้เราอาบน้ำก่อนล่ะ”

ผมหยิบเสื้อผ้าของตัวเองแล้วเดินเข้าห้องน้ำทันทีที่เขาใช้นิ้วเล็ก ๆ นั้นชี้มาที่ผม ดูก็รู้แล้วว่านับไม่อยากจะอาบน้ำก่อนหรืออกไม่เงั้นเขาคงเปิดกระเป๋าและหยิบของออกมาแล้ว ผมก็ถามไปงั้นแหละเพื่อเขาเปลี่ยนใจ

“เธออย่าทำพื้นตรงหน้ากระจกเปียกนะ!”

แต่เขาก็ไม่ว้ายตะโกนเข้ามาตอนที่ผมเปิดน้ำและกำลังจะล้างหน้า

ไม่เข้าใจเลยจริงๆ

ห่วงพื้นที่เปียกขนาดนั้นทำไมไม่ยอมอาบน้ำก่อนนะ

ผมถูกเขย่าวัวอย่างแรง พอลืมตามาก็เห็นหลังไวๆ ของคนที่เขย่าวัวผมเดินหายเข้าไปในห้องน้ำ มองลอดผ้าม่านออกไปด้านนอกยังคงมืดอยู่ และในห้องตอนนี้ก็เปิดไฟสว่างโร่... น่าจะเปิดครบทุกดวงเลยทีเดียว

“เธอปลุกเราหรือเปล่า”

“บีม! เขาเจอกระเป๋ารเราแล้ว!”

ผมที่ยังคงมึน ๆ กับการถูกปลุกกะทันหันกำลังจับต้นชนปลายอยู่ แต่ดูเหมือนคนที่ร้อนใจจะรอไม่ไหว นับเข้ามาลากแขนผมให้เดินไปยืนข้างกันหน้ากระจก บิบยาสีฟันใส่แปรงแล้วยื่นมาจนเกือบจะกระทบปากผม

ระหว่างแปรงฟันไปผมก็ปะติดปะต่อเรื่องได้ครบ นับคงจะได้รับสายจากเจ้าหน้าที่ที่โทร. มาบอกว่าเจอกระเป๋ารของตัวเองแล้ว อารามดีใจก็เลยรีบมาปลุกผม และก็ด้วยอารามดีใจอีกนั่นแหละที่ทำให้เขารอผมตื่นไม่ไหวเลยรีบวิ่งเข้ามาแปรงฟันก่อน

“ค่อย ๆ กิน เดี่ยวติดคอ”

เป็นครั้งที่สองแล้วที่ผมพูดกับเขาแบบนี้ตั้งแต่ที่เราได้รู้จักกัน สุดท้ายแล้วคนที่ตื่นตื่นและรีบวิ่งเข้าไปแปรงฟันก็มานั่งกินครัวซองต์ที่เมื่อวานซื้อมาจากร้านกาแฟนั้นบนเตียง

หลังจากแปรงฟันกันเสร็จผมก็ดูเวลาและพบว่าอีกไม่กี่นาทีจะหกโมงเช้าแล้ว ผมเลยเสนอนับไปว่าเราควรจะทำอะไร เก็บของแล้วออกไปที่สนามบิณฑ์เดี๋ยวเลย เพราะไหน ๆ เราก็ต้องบิณฑ์ที่รัฐของตัวเองตอนสิบโมงอยู่แล้ว

แต่พอผมเข้าไปอาบน้ำก่อน (เหมือนเคย) ก็ออกมาเจอเขานั่ง
เคี้ยวควรวของตุ๋นๆ อยู่ก่อนแล้ว

“อีกครึ่งหนึ่งของเธอ”

“เธอกินเลย เดี่ยวเราค่อยไปกินที่สนามบินทีเดียว”

“ที่สนามบินก็กิน แต่อันนี้รอกท้องก่อนไง”

เขาจะยื่นคะยอ และผมก็ไม่อยากจะเถียงก็เลยรับเอาควรว-
ของตุ๋นที่เหลือครึ่งชิ้นมาส่งเข้าปาก จากนั้นจึงบ้วนปากให้มันเข้าไป
อาบหน้าต่อ

เรามาดังโงงผู้โดยสารขาออกหลังจากนั้นไม่นาน สิ่งแรกที่
พวกเราทำคือการตรงไปยังจุดอินฟอร์เมชันเพื่อติดต่อเรื่องกระเป๋า
ก่อน และผมก็ได้รู้ในตอนนั้นเองว่า *นับมีรอยยิ้มที่สวยกว่าใคร ๆ*

กระเป๋าสี่เทาเจ้าปัญญาใบใหญ่ที่ติดแท็กของผู้โดยสารชื่อ
PHOOMPAT NUBANUN ไปหลงอยู่กับผู้โดยสารชาวโปรตุเกส
ที่ยีบสลับไป และรีบเอามาคืนที่สนามบินทันทีที่รู้ตัว ...เขาฝาก
เจ้าหน้าที่ขอโทษนับ และฝากช่องทางติดต่อไว้ด้วยเชื่อว่าเจ้าของ
กระเป๋าจะต้องการให้ชดใช้ค่าเสียหาย

“เช็กอินเสร็จแล้วมาเจอกันตรงนี้นะ”

“โอเคครับ”

เราเดินแยกกันไปที่เคาน์เตอร์เช็กอินของแต่ละคน ถึงแม้เวลา
ของไฟล์ตเราจะใกล้ ๆ กัน แต่ก็ใช้บริการกันคนละสายการบิน ...ผม
จัดการธุระของตัวเองจนเสร็จ ก่อนจะเดินไปเจอนับที่จุดนัดพบที่เรา
นัดกันไว้

เบอร์เกอร์ร้านง่าย ๆ ถูกเราเลือกมาเป็นมือเช้า นับบอกผม
ว่าจริง ๆ เขาไม่ชอบพวกจังก์ฟู๊ดเท่าไร แต่จะทำยังไงได้ในเมื่ออยู่ใน
ประเทศที่เป็นเจ้าภาพของจังก์ฟู๊ดโลก

แซะ

ผมเงยหน้าขึ้นมองเมื่อรู้ว่าถูกคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามแอบถ่ายหรือจริง ๆ จะเรียกว่าแอบถ่ายก็ไม่ได้หรืออ้อม ก็เขาเล่นเปิดเสียงซัตเตอร์และถ่ายกันโต้้ง ๆ แบบนั้นนี่

“ถ่ายให้พ่อดู”

“เราหน้าตลกหรือเปล่า”

“สุด ๆ”

“อ้าว”

เขาหัวเราะคิกคัก ดูอารมณ์ดีตั้งแต่ตอนที่ได้รับกระเป๋าคืนยาวมาจนถึงตอนนี้

“หล่อวะ”

“โห หลงตัวเองเวอร์”

ผมแก้มขมตัวเองเมื่อเขาหันหน้าจอโทรศัพท์ที่มีรูปผมไซร์อยู่มาให้ดู และดูเขาจะชอบใจมากเลยแสดงสีหน้าตลก ๆ แบบนั้นออกมา

แบบที่ทำผมยิ้มตามไปด้วยนะ

“เอารูปมะ เราส่งให้”

“ไม่เอา”

“ไหนว่าหล่อไง”

“จั้นเอาก็ได้”

นับบอกให้ผมเปิดแอร์ดรอป แต่ไม่ละ...

“bbeam. บีสองตัวเอ็มสองตัวมีจุดด้วย”

“...”

“ส่งมาทางไลน์ดิ :)”

03

The 253 miles away

“I never told you,
but I was *falling in love*.”

ครอบครัวไฮสคูลของผมน่ารัก

เป็นครอบครัวเล็ก ๆ ในบ้านสไตล์คอตเทจน่ารัก ๆ ที่มีสวนดอกไม้ล้อมรอบ คุณแม่ทำงานอยู่ในสถานพยาบาลสำหรับผู้สูงอายุ ไม่ไกลจากบ้านนัก น้องชายสองคนกำลังแสบและซนทั้งคู่ คนหนึ่งอายุสิบสองปี ที่ติดสนิทกับผมตั้งแต่วันแรก ๆ

“She is my girlfriend.”

อเล็กซ์อวดรูปถ่ายของคนของตัวเองเรียกว่าแฟนในโทรศัพท์ มือถือให้ผมดู เด็กผู้หญิงผมบลอนด์ยื่นยิ้มกว้าง สวมแว่นสายตากรอบแดง และน่ารักอย่างที่อเล็กซ์ว่าจริง ๆ

ไม่แปลกหรอกที่เด็กอเมริกันจะมีแฟนตั้งแต่ยังอยู่เพียงแค่วัยประถม เป็นเรื่องปกติของที่นี่ละ

“Could you please open this for me?”

“Sure, Alan.”

ส่วนอีกคนเป็นเด็กอายุเก้าขวบ ชื่ออาย เรียบร้อย พุดเพราะแรก ๆ อลั่นกลัวผมนิดหน่อย อาจเพราะความไม่คุ้นชินกันสักเท่าไร แต่พออยู่ด้วยกันมากขึ้นเขาก็เริ่มติดผมแฉะ

น้องทั้งสองคนของผมยังเรียนอยู่ในโรงเรียนประถม ห่างจากบ้านสี่ป้ายรถเมล์ ส่วนผมเรียนในโรงเรียนแถวบ้านที่เดินไปแคสิบนาทีก็ถึง ...ทุกเช้าเราจะเดินออกจากบ้านพร้อมกันแล้วค่อยแยกกันที่จุดปลายทางคน ผมเดินไปทางขวาเพื่อไปโรงเรียน ส่วนน้องทั้งสองเดินไปทางซ้ายเพื่อไปป้ายรถประจำทาง

Ding!

Morninggg

ไปโรงเรียนละยังน้ำา

เป็นเขาคนนั้นแหละที่ส่งข้อความมาหากันในตอนเช้าแบบนี้ ตั้งแต่ที่เราแยกกันที่สนามบิโอสแควร์วันนั้น ผมกับนัยก็ยังคงติดต่อกันอยู่เสมอ เราส่งข้อความคุยกันทุกวันแบบ Out of Context บ้างก็ส่งรูปภาพมือเย็นให้ดู บ้างก็แชร์ห้องฟ้าจากหน้าต่างบ้านของแต่ละคน

แม้กระทั่งเรื่องที่โรงเรียนเราก็อแชร์กันเสมอ

กำลังเดินไปแล้ว

เธอละ ถึงโรงเรียนหรือยัง

แรก ๆ นัยไม่ค่อยเอ็นจอยกับกิจกรรมที่โรงเรียนเท่าไร ถึงแม้ว่าเขาจะมีเพื่อนตั้งแต่วันแรกที่เขาไปเรียน แต่เพื่อนส่วนใหญ่ก็ชอบเล่นกีฬากันมากกว่า จนกระทั่งเขาได้เข้าไปจอยใน Acting Club นัยก็ดูจะมีความสุขกับโรงเรียนมากขึ้น

นัยบอกผมว่าก็ไม่ได้ชอบอะไรทางด้านการแสดงมากนักหรอก

แต่คลับที่โรงเรียนถ้าไม่ใช่กีฬาที่เป็นพวกดนตรีที่โดดเด่น เขาไม่ออกกำลังกายแม้แต่บ่อยและเล่นเครื่องดนตรีอะไรไม่ได้เลยจึงเลือกเข้าคลับที่คิดว่าตัวเองจะทำได้ดีที่สุด

เขาบอกว่าอย่างน้อย ๆ คลับนี้มันก็ไม่เหนื่อย
นับเป็นแบบนั้นแหละ คนขี้เกียจนะ

“Hey B! Let’s join a team this evening. We will play with class D.”

“Okay.”

เพื่อนของผมคือกลุ่มเด็กผู้ชายสี่คน รวมผมแล้ว พวกเขาทั้งสามเข้ามาทักผมก่อน ชวนผมไปกินม๊อกกลางวันด้วยกัน แล้วก็ชวนผมเข้าคลับเดียวกับพวกเขา...อเมริกันฟุตบอล

“Candy?”

“Thanks.”

ผมส่งข้อความหานับว่าเย็นนี้จะร่วมทีมกับเพื่อน ๆ ในกลุ่ม และเพื่อนต่างห้อง พร้อมทั้งถ่ายรูปพวกมันส่งไปให้ดูด้วย...นับเคยบอกว่ากลุ่มผมเหมือนบอยแบนด์ อาจจะเพราะพวกเรามีส่วนสูงไล่เลี่ยกัน และเวลาผมขอพวกมันถ่ายรูปที่ไร พวกมันก็จะยื่นเก๊กทำท่าแบบคนคูล ๆ เสมอ

กว่าจะเล่นอเมริกันฟุตบอลกับเพื่อน ๆ เสร็จก็ไปไปเกือบหกโมงเย็น ผมขึ้นรถบัสสายเดิมกลับบ้าน แวะเล่นกับน้องหมาที่คุณลุงบ้านใกล้พาออกมาเดินเล่น ก่อนจะเข้าไปรวมโต๊ะอาหารม๊อกเย็นกับครอบครัว

วันนี้รู้สึกขี้โม้ไปอีกแล้วว่าแฟนของเจ้านักรักขนาดไหน น้องบอกว่าเธอมัดผมด้วยยางมัดผมสี่สัมนึงข้างและสีเหลืองอีกหนึ่ง

ข้าง ซึ่งนั่นก็มากพอที่จะทำให้อเล็กซ์ชมเธอแล้วว่าเธอเพอร์เฟกต์
ความรักในวัยเด็กหอมหวานดีจัง

ส่วนเจ้าอิลันตัวเล็กนะเธอ แม่บอกว่าวันนี้นั่งเล่นสนุกกับ
เพื่อนมากไปหน่อยเลยไม่ค่อยพูดคุย ...ผมว่าก็จริงนะ นั่งมีสีหน้า
เหน็ดเหนื่อย ดูท่าคงอยากพักผ่อนที่แล้วละ

Ding!

ผมกลับเข้าห้องของตัวเองหลังจากช่วยแม่ล้างจานเสร็จ
ก็จะทำการบ้านวิชาเคมีที่ต้องส่งสัปดาห์หน้าให้ได้สักห้าสิบ
เปอร์เซ็นต์แล้วค่อยไปอาบน้ำ แต่เสียงแจ๊สเดือนจากโทรทัศน์มือถือ
ก็เรียกผมไว้ก่อน

Am I cute?

คนอะไรส่งรูปตัวเองที่มีแผ่นมาสก์สีเขียวแปะอยู่มาถาม
คนอื่นว่าน่ารักไหม ...ผมตอบว่าน่ารักแล้วได้ไหมละ

So much.

ก็ไม่ได้ไง คำตอบก็ต้องเป็นอะไรที่ตรงใจนับอยู่แล้ว

[เราน่ารักมั๊ยย]

เพียงแค่ผมตอบไปแค่นั้น นั้บก็โทร. เข้ามาทันที

เจ้าตัวส่งเสียงสดีสพร้อมกับใบหน้าสีเขียวออกมาจากโทรทัศน์
ถามคำถามเดิมที่ผมตอบไปแล้วในข้อความ

“ก็ตอบไปแล้วไง”

[อันนี้เราเพิ่งซื้อใหม่ เจอในดริคสโตร์แล้วน่าสนใจดี]

“รสชาติเขียวเธอ”

[It's avocado!]

ผมขำที่นับไว้วาย เอาจริง ๆ ใครจะไปรู้ล่ะว่าแผ่นมาสก์ที่นับ
ใช้มีส่วนผสมของอะไรบ้าง เห็นสีเขียว ๆ ก็คิดว่าซาเขียวไว้ก่อน

นะแหละ

[เธอยังไม่อาบน้ำอีกเหรอ]

“เพิ่งเข้าห้อง เธอโทร. มาก่อน”

[เราอาบน้ำแล้ว เราชนะ]

เออเว้ย...แค่เรื่องอาบน้ำยังแข่ง

นับนี้มันนับจริง ๆ เลย

“เราจะทำการบ้านเคมีด้วย”

[เราอยู่ด้วยได้มั๊ย]

“ได้ แต่ขออาบน้ำก่อนนะ แล้วจะโทร. ไป”

[ก็ด่ะ เราจะไปล้างหน้าเหมือนกัน]

สายน้ำช่วยชำระคราบเหงื่อไคลจากการเล่นกีฬาของผมได้เป็นอย่างดี ถึงแม้จะอาบน้ำมาแล้วจากยิมที่โรงเรียน แต่ก็แค่เพียงการอาบน้ำแค่พอทำความสะอาด เทียบไม่ได้เลยกับการอาบน้ำแบบสบาย ๆ ในห้องน้ำที่บ้าน

ผมโทร. หานับทันทีที่อาบน้ำเสร็จ ได้เห็นนับในจอที่ใหญ่ขึ้น เพราะใช้แมคบุ๊ก ผมนั่งเซ็ดผมไปเรื่อย ๆ ในขณะที่นั่งฟังนับเล่าเรื่องนูนเรื่องนี้ ปากเล็ก ๆ จ้อไม่หยุด มีอนันท์บีบครีมทาผิวแถมห้าจุดบนใบหน้า ก่อนจะปิดท้ายด้วยการทาลิปมันไร้สีลงบนริมฝีปาก

ถ้าให้พูดจริง ๆ ผมกับนับก็ไม่ค่อยได้วิดีโอคอลกันบ่อยนักหรอก ส่วนมากเราจะส่งข้อความหากันมากกว่า หรือไม่ก็มีโทร. คุยกันบ้าง

แต่ไม่ว่าจะแบบไหนมันก็คือการเชื่อมเราไว้ด้วยกัน

และผมยินดีที่มันเป็นแบบนี้ :)

แต่นับหายไปเกือบเดือนแล้ว...

เป็นเวลาสามสัปดาห์ที่เราไม่ได้คุยอะไรกันเลย ไม่มีการโทร. หา ไม่มีการวิดีโอคอลใด ๆ ข้อความสุดท้ายของเราคือฉบับส่งอาหารกลางวันที่เราเรียนมาให้ดู แล้วพอผมตอบกลับไปเขาก็ไม่ได้ตอบอะไรมาอีก ไม่แม้แต่จะอ่านแชตผมด้วยซ้ำ

จริง ๆ ผมก็ยังคงเห็นนับผ่านสตอรี่ไอจีบ้าง เขายังคงลงนู่นนี่อยู่เรื่อย ๆ ก็ดูมีความสุขดีกับกิจกรรมที่ได้ทำกับเพื่อน มีความสุขกับโรงเรียนและบรรยากาศดี ๆ ของเมืองที่เขาอยู่...แต่สิ่งที่ผมไม่เข้าใจคือทำไมนับหายไปจากผม

“B, any plan on holiday huh?”

“Nothing.”

“Wanna join us at great beach? It’s me, Tasha and John. We’re gonna have a picnic.”

“Umm, Let me tell you later.”

“Okay!”

สุดสัปดาห์นี้มีวันหยุดยาวรวมเสาร์-อาทิตย์แล้วก็สัปดาห์ดี เป็นฮอOLIDAYแรกตั้งแต่ผมมาอยู่ที่นี่ได้เกือบสามเดือน ครอบครัวของผมไม่มีแพลนจะไปเที่ยวไหนเพราะแม่อายุคงต้องทำงาน แต่เขาก็ไม่ได้ห้ามผมไปไหน มีแต่จะสนับสนุนผมให้ออกไปเที่ยวด้วยซ้ำ

แม่มบอกว่าผมมีเวลาอยู่ที่นี่แค่ปีเดียว อยากให้ผมใช้ชีวิตให้เต็มที่ กินสิ่งที่อยากกิน ไปในที่ที่อยากไป ทำอะไรก็ตามใจตัวเอง ซะบ้าง...ผมควรเก็บเกี่ยวช่วงเวลานี้ให้ได้มากที่สุด นี่คือนิสัยที่แม่อายุยากับผมอยู่เสมอ

“Excuse me, could you please take that one for me?”

ตอนนี้ผมอยู่ที่ซูเปอร์มาร์เกตไม่ไกลจากบ้านมากนัก เวะมา

หลังกลับจากโรงเรียน เพราะคิดว่าอยากจะทำอาหารไทยกินเอง ลักมี้อ ผมโทร. บอกแม่แล้วว่าวันนี้ผมจะทำอาหารไทยง่ายๆ เป็นมือเย็นให้ที่บ้านเรา

“Thank you.”

เจ้าของเสียงเล็ก ๆ เอ่ยตอบผม หลังจากที่ผมหยิบซองสปริงรอส ที่อยู่ชั้นบนสุดของเซล์ฟให้ เขาเป็นผู้ชายวัยรุ่น ถ้าให้เดาก็คงอายุต่างจากผมไม่มากนัก มีอย่างเดียวกับที่ต่างก็คงจะเป็นส่วนสูงนั่นแหละ

ผมเคยเจอคนตัวเล็กมาหลายคนในชีวิต อย่างเพื่อนที่โรงเรียนที่ไทยของผมก็มีส่วนสูงประมาณนี้ตั้งหลายคน แต่ผมว่าเขาค่อนข้างเหมาะกับความสูงประมาณนี้ของตัวเองเลยละ

เหมือนว่าถ้าสูงมากไปกว่านี้ก็คงไม่เข้ากับเขาแล้ว

“อู๊ย”

“คนไทยหรือครับ”

เขาเกือบจะทำขวดซอสหลุดมือ ดีที่คว้าเอาไว้ทัน แล้วพอเสียงเล็ก ๆ นั้นเปล่งคำอุทานที่ผมว่าน่าจะใช้ภาษาบ้านเกิดออกมา เลยทำให้ผมลองถามไปว่าเขาใช่คนไทยหรือเปล่า

“ว่าแล้วว่าคุณก็ต้องเป็นคนไทย”

รอยยิ้มแต่งแต้มอยู่บนใบหน้าหวาน เขาดูเหมือนเด็กตัวเล็ก ๆ เลยตอนนี้มีตาเป็นประกายเหมือนเวลาที่ได้เจอของเล่นชิ้นที่ถูกใจ...ตอนนี้ผมคงเป็นของเล่นชิ้นนั้นนั่นละมัง

“เราเป็นคนไทย แต่ย้ายมาอยู่ที่เมกาได้สิบปีแล้ว ตั้งแต่หกขวบ”

“อายุสิบหกหรือ”

“ช่วยยย คุณละ”

“สิบเจ็ด”

เขาชื่อเจมส์ เป็นชื่อที่แม่ตั้งให้ตั้งแต่เกิด เขาบอกว่าโชคดีที่

ชื่อนี้ เพราะพอย้ายมาอยู่ที่นี้ก็ไม่ต้องเปลี่ยน ถึงแม้ว่ารอบตัวเขาจะมีคนชื่อเจมส์เต็มไปหมดก็เถอะ

“They called me *Little James*.”

ก็ถูกของเพื่อนเขา ตัวเขาเล็กนิดเดียวเท่านั้น ไม่แปลกหรืออกที่จะได้รับฉายาว่า Little James ตามรูปร่าง

เราเดินซื้อของในซูเปอร์มาร์เก็ต กันพร้อมแลกเปลี่ยนเรื่องราวไปเรื่อย ๆ เจมส์บอกว่าจริง ๆ เขาอยู่ไอโอวา รัฐข้าง ๆ นี้แหละ แต่พอคิดว่าสัปดาห์นี้มางานแต่งงานญาติของพ่อที่นี่ เราก็เลยได้มาเจอกันที่วิสคอนซิน

“ไว้เจอกันใหม่ นะ พี่บีม”

“ก็บอกว่าไม่ต้องเรียกพี่ก็ได้”

“ได้ไง พี่โตกว่าเจมส์ปีนึงเลยนะ”

“นั่นก็ตามใจ”

เขายิ้มจนตาหยี โบกมือบ้ายบายผมก่อนจะเดินไปหาลูกพี่ลูกน้องที่ยืนรออยู่ที่แคชเชียร์ เราแลกคอนแทคต์กันไว้เป็นแอกเคานต์อินสตาแกรมของแต่ละคน กดฟอลโลว์กันและกันเรียบร้อยก่อนจะลาจาก

ดีเหมือนกันที่ได้รู้จักเจมส์

เขาดูเป็นมิตร และคงจะเป็นอีกหนึ่งตัวแปรที่ทำให้ชีวิตที่อเมริกาของผมสนุกได้ ...หวังว่าอย่างนั้นนะ

[อร่อยมัย]

ใบหน้าเปื้อนยิ้มของนับโจร์หราในจ้อแม็คบุ๊กขนาดสิบหกนิ้วของผม หลังจากที่เขาหายไปเกือบเดือน อยู่ดี ๆ เขาก็ทักแชตมาคุยกับผมเหมือนปกติ

นับบอกว่าตัวเองสนุกกับกิจกรรมที่โรงเรียนมาก ๆ ตั้งแต่เข้า
คลับ ได้ทำอะไรหลายอย่าง ได้เรียนรู้อะไรมากมาย ทั้งยังได้เพื่อน
ใหม่อีกเพียบ

“เราทำเองเราก็ต้องบอกว่าร่อยอยู่แล้ว”

[ไว้ทำให้กินบ้างสิ]

หลังจากเมื่อตอนเย็นที่เราคุยกันในแชตและผมเล่าให้นับฟัง
ว่าวันนี้ทำอาหารไทยกินเอง เขาก็ดูตื่นเต้นใหญ่... นับบอกว่าตัวเอง
ทำอาหารไม่เป็น เก่งสุดที่ทำได้ก็แต่ต้มมาม่า เพราะปกติที่บ้านก็มี
แม่บ้านคอยทำให้อยู่แล้ว

นับชมผมไม่ขาดปากจนผมคิดว่ามันจะอะไรขนาดนั้น ก็แค่
ผัดกะเพราง่าย ๆ ไข่เจียวง่าย ๆ และต้มจืดง่าย ๆ

ผมพยักหน้ายิ้ม ๆ ตอบเขาไปพลางเขียนอะไรยุกยิกลงสมุด
ไปด้วย ไม่ใช่ไดอะรี่หรอกครับ ผมแค่เขียน To-do List ตามความ
คุ้นชิน แค่ว่ามีอะไรต้องทำ มีการบ้านอะไรต้องส่งบ้างนั่นแหละ

[บีม]

“หือ”

[เธอถนัดซ้ายหรือ]

เขาคงเห็นผมเขียนหนังสือจากในกล่องมะม่วงเลยถามออกมา
แต่จริง ๆ ผมก็เขียนหนังสือให้เขาเห็นหลายรอบแล้วนะ ทำไมเพิ่ง
มาสงสัยล่ะนี่

“อือ”

[ตอนแรกเราก็ไม่ได้เอะใจ จนวันนี้ก็เพิ่งรู้ว่าในกล่องมันกลับ
ด้านเพราะสิ่วที่แก้มขวาของเรานั้นอยู่ฝั่งซ้ายในกล่อง]

นับบ่นให้ผมฟังตั้งแต่ตอนที่เราเริ่มวิดีโอคอลกันว่าสิ่วขึ้น
เป็นสิ่วเม็ดแรกในรอบปีเลย เขาบอกว่าน่าจะเพราะเมื่อวันก่อน

เพื่อนแก๊งเอาปากกาเคมีมาขีดที่หน้า

[เท่าอะ]

“เท่ายังงี้”

[ไม่รู้ดี แต่สำหรับเราคนถนัดซ้ายเท่านั้น]

“...”

[บีมเท่าที่สุด]

ปากเล็ก ๆ ของนับเจ็ดย่างไปเรื่อย ๆ และนั่นทำให้ผมได้รู้
ข้อดีของการที่เราไม่ได้คุยกันมานานประมาณหนึ่ง...มันทำให้เรา
มีเรื่องมากมายมาแชร์ให้กันและกันฟัง

[แล้วที่บอกไปในไลน์ เธอยังไม่ตอบเราเลยนะ]

“เรื่องชิคาโกนะเธอ”

[ซ้ายยย แต่เธอตอบได้แค่อย่างเดียวคือตกลง เพราะเธอเป็น
คนชวนเราก่อน แล้วเราก็ตกลงแล้วด้วย]

“เธอตกลงตอนไหน”

[ตกลงในใจงี้]

เขาส่งยิ้มแบบกวน ๆ มาให้ผม ยืนยันอีกรอบว่ายังไงก็จะไป
Spend This Holiday ที่ชิคาโกให้ได้

[ถ้าเธอเบี้ยว เราก็เที่ยวคนเดียว]

บอกแบบนี้แต่หน้าอเหมือนปลาหูที่ตลาดน้ำอัมพวา ดวงตา
กลมสลดลงไม่สดใสเหมือนเคย ซึ่งผมไม่รู้หรือว่าเขาแก๊งทำหรือ
รู้สึกแบบนี้จริง ๆ

แต่เอาเถอะ ผมจะบอกความลับอะไรให้ฟังเอามั้ย

ผมว่าเวลาเขาทำหน้าสลดแบบนี้ ปากบีน ๆ แบบนี้ เขาดูน่ารัก
กว่าปกติมาก ๆ เลยละ

[เอี้ยยย ส่งอะไรมาอะ]

ผมไม่ตอบ แต่นัยปากให้เขาเปิดดูห้องเซตของเราที่ผมเพิ่งจะ
ส่งอะไรบางอย่างไปแทน

[บีมมม]

“เราไม่ปล่อยให้เธอเที่ยวคนเดียวหรอกน้า”

[เราไม่ได้ช่วยเลือกห้องเลย]

และต่อให้เวลานับทำหน้าที่สลดแล้วน่ารักกว่าปกติขนาดไหน
ผมก็ยังมีความสุขกับการเห็นรอยยิ้มของเขามากกว่า

ฮอเลียดนี้ที่ซิดคาโกคงสนุกน้าดู :)